

§ 2. Odznaka „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” nadawana jest pracownikom państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej, którzy w okresie wieloletniej pracy wyróżnili się przy wykonywaniu zadań tej służby, świecąc przykładem w ofiarnym i rzetelnym spełnianiu swoich obowiązków.

§ 3. Odznakę „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” nadaje Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 4. 1. Wnioski o nadanie odznaki „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” pracownikom Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii oraz jednostek podległych przedstawia Ministrowi Spraw Wewnętrznych Prezes Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

2. Wnioski o nadanie odznaki „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” pracownikom resortowych służb geodezyjnych przedstawiają Ministrowi Spraw Wewnętrznych właściwi ministrowie.

§ 5. 1. Pozbawienie odznaki „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” następuje w przypadku skazania na

karę utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych. O pozbawieniu odznaki orzeka Minister Spraw Wewnętrznych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może pozbawić odznaki „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii” w razie stwierdzenia, że jej nadanie nastąpiło w wyniku wprowadzenia w błąd albo że osoba wyróżniona odznaką dopuściła się czynu, wskutek którego jest jej niegodna.

§ 6. Minister Spraw Wewnętrznych określi wzór odznaki „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii”, tryb jej nadawania i sposób noszenia oraz wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

7

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 grudnia 1959 r.

w sprawie wysokości i trybu regulowania przez niektóre państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe podatku obrotowego od produktów przeznaczonych na eksport oraz trybu rozliczania z budżetem Państwa różnicy pomiędzy ceną zbytu a ceną fabryczną powyższych produktów.

Na podstawie §§ 21 i 24 ust. 1 i 2 oraz § 43 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664), § 17 ust. 1 uchwały nr 258 Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1959 r. w sprawie ustalania cen zbytu artykułów przeznaczonych na eksport oraz usług świadczonych na rzecz odbiorców zagranicznych w związku z eksportem (Monitor Polski Nr 60, poz. 293) oraz art. 13 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za jednostki gospodarcze w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, z wyłączeniem państwowego przemysłu terenowego podległego radom narodowym.

§ 2. 1. Podatek obrotowy, należny od obrotu osiągniętego przez jednostki gospodarcze ze sprzedaży przedsiębiorstwom handlu zagranicznego produktów przeznaczonych na eksport, płatny jest w wysokości różnicy pomiędzy obowiązującą dla poszczególnych produktów ceną zbytu a ceną fabryczną tych produktów.

2. Jeżeli produkty, o których mowa w ust. 1, sprzedawane są przez jednostkę gospodarczą (dostawcę) także w kraju, a podatek obrotowy opłacany jest od nich w formie stawek procentowych lub kwotowych, to przy sprzedaży na eksport — za cenę fabryczną, w rozumieniu ust. 1, uważa się cenę zbytu zmniejszoną o kwotę należnego podatku obrotowego.

§ 3. Podatek, o którym mowa w § 2 ust. 1, potrąca Narodowy Bank Polski z zainkasowanych faktur w trybie okreś-

lonym w § 5 i odprowadza bezpośrednio na rachunek organu finansowego, właściwego miejscowo dla danej jednostki gospodarczej (dostawcy).

§ 4. Jednostki gospodarcze opłacające podatek obrotowy od obrotów, o których mowa w § 2 ust. 1, powinny w fakturze i w żądaniu zapłaty, obejmujących produkty podlegające opodatkowaniu:

- 1) podać cenę zbytu i cenę fabryczną powyższych produktów oraz kwotę podatku obrotowego, należnego od tych produktów (różnica pomiędzy wartością towarów objętych fakturą obliczoną według cen zbytu a ich wartością obliczoną według cen fabrycznych);
- 2) ponad nazwą jednostki uwidocznić nazwę ministerstwa, któremu podlegają;
- 3) zamieścić na widocznym miejscu odcisk stempla z napisem „Eksport”.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego pokrywa jedynie tę część należności za produkty przeznaczone na eksport, która jest obliczona według cen fabrycznych (bez uwzględnienia podatku).

2. Podatek obrotowy, należny od obrotów osiągniętych ze sprzedaży przedsiębiorstwom handlu zagranicznego produktów przeznaczonych na eksport, podany w fakturze, pokrywa Narodowy Bank Polski ze specjalnego rachunku pod nazwą: „Zwrot podatku od eksportu przedsiębiorstw państwowych”.

3. Rachunek, o którym mowa w ust. 2, prowadzą oddziały Narodowego Banku Polskiego, właściwe dla przedsiębiorstw handlu zagranicznego (tj. dla odbiorców), z podzia-

łem według poszczególnych ministerstw, którym podlegają dostawcy.

4. Pokrycie podatku obrotowego następuje przez przelew dokonany równocześnie z przelewem należności, obliczonej według cen fabrycznych (ust. 1).

5. Przelewu podatku dokonuje oddział Narodowego Banku Polskiego właściwy dla odbiorcy (ust. 3) z rachunku, o którym mowa w ust. 2, na rachunek dostawcy.

6. Bezpośrednio po zarachowaniu na rachunek dostawcy należności za produkt oraz podatku obrotowego (ust. 1 i 2) oddział Narodowego Banku Polskiego właściwy dla dostawcy przelewa podatek obrotowy na rachunek właściwego miejscowo dla dostawcy organu finansowego.

§ 6. W razie niepokrycia przez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego faktury (żądania zapłaty) we właściwym terminie dostawca nie jest obowiązany do uiszczania odsetek za zwłokę od zaległego podatku obrotowego za czas od terminu płatności faktury (żądania zapłaty) do dnia jej uregulowania przez odbiorcę.

§ 7. 1. Obrót osiągnięty przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego ze sprzedaży na rynek krajowy nabytych produktów, przeznaczonych pierwotnie na eksport, podlega podatkowi obrotowemu.

2. Obrót, o którym mowa w ust. 1, podlega opodatkowaniu w wysokości różnicy pomiędzy ceną uzyskaną ze sprzedaży produktów wymienionych w ust. 1 a ceną nabycia tych produktów.

3. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego uiszczają podatek obrotowy, o którym mowa w ust. 1, za okresy miesięczne w terminie do dnia 23 następnego miesiąca na rachunek właściwego miejscowo organu finansowego.

4. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, składają sprawozdania o podatku obrotowym z tytułu wymienionych w tym przepisie obrotów w trybie określonym w § 30 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664). Sprawozdania negatywne obowiązują.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 18 grudnia 1953 r. w sprawie wysokości i trybu regulowania podatku obrotowego oraz fakturowania produktów przeznaczonych na eksport (Monitor Polski Nr A-116, poz. 1500).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 7 lipca 1959 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

8

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 28 grudnia 1959 r.

w sprawie cennika za pozyskaną bezprawnie zwierzynę.

Na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się cennik na zwierzynę żywą pozyskaną bezprawnie na terenach obwodów łowieckich, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Winny bezprawnego ubicia lub złowienia zwierzyny łownej obowiązany jest uiszczyć wydzierżawiającemu lub zarządcy obwodu łowieckiego należność w wysokości przewidzianej cennikiem, określonym w § 1, o ile nie została odzyskana zwierzyna złowiona w stanie gwarantującym możliwość jej hodowli, a ubita — możliwość jej zużycia. W przypadku odzyskania przez wydzierżawiającego lub zarządcę obwodu bezprawnie ubitej zwierzyny w stanie umożliwiającym jej zużycie, winny bezprawnego ubicia zwierzyny

wpłaca kwotę przewidzianą cennikiem określonym w § 1, zmniejszoną o wartość ubitej sztuki według cen płaconych przez aparat skupu.

2. O przydatności odzyskanej zwierzyny żywej do dalszej hodowli lub zwierzyny ubitej do konsumpcji orzeka komisja, w skład której wchodzi lekarz weterynarii i przedstawiciel wydzierżawiającego lub zarządcy obwodu łowieckiego, a na obszarach rolnych i leśnych nie wchodzących w skład obwodu łowieckiego przedstawiciel zarządcy tych obszarów.

§ 3. Przepisy zarządzenia mają także zastosowanie w odniesieniu do zwierzyny bezprawnie pozyskanej na terenach nie wchodzących w skład obwodów łowieckich.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociol

Załącznik do zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 28 grudnia 1959 r. (poz. 8).

CENNIK
zwierzyny żywej bezprawnie pozyskanej.

1) łoś-byk, kłępa, cielę	50.000 zł	11) wydra	4.000 zł
2) jeleni:		12) piżmak	750 „
a) byk	5.000 „	13) kuna leśna	3.000 „
b) lania, cielę	3.000 „	14) wiewiórka	200 „
3) daniel:		15) zając	500 „
a) byk	4.000 „	16) drop	2.000 „
b) lania, cielę	2.000 „	17) głuszc	1.000 „
4) sarna-rogacz, koza, kozłę	1.000 „	18) cietrzew	500 „
5) muflon-tryk, owca, jagnię	5.000 „	19) jarząbek	150 „
6) dzik	2.000 „	20) bażant	300 „
7) ryś	2.000 „	21) kuropatwa	150 „
8) junat	2.000 „	22) dzika gęś	300 „
9) lis	750 „	23) dzika kaczka	100 „
10) borsuk	500 „	24) wszelkie inne ptactwo łowne	100 „